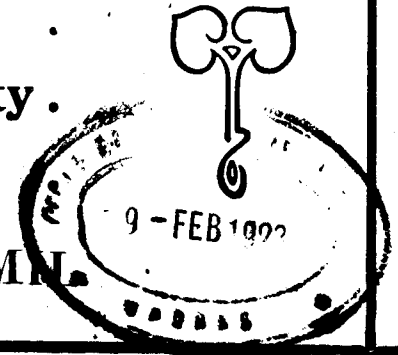

Society for the . . .
Prevention of Cruelty .
to Animals, Madras

ENGLISH & TAMIL

TIT-BITS

OF

ANIMAL LIFE

செத்து வந்ததான் ஸாரம்.

*Copies can be had on application to the
Honorary Secretary, S.P.C.A., Vepery, Madras.*
Annual Subscription, Half a Rupee, payable in advance.

EDITED BY
Rai Saheb G. Venkataranga Rao, M.A.,

Member of the S.P.C.A.

சென்னை: கி. ஹி. சி. சங்கரத்தின் மெம்பராசிய

ராய் காஸேப் ஜி. வெங்கடரங்க ராவ், எம்.ஏ. அவர்களால் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

PUBLISHED QUARTERLY.

TIT-BITS OF ANIMAL LIFE

A QUARTERLY ADVOCATE OF HUMANITY FOR SCHOOLS AND FAMILIES

ஜந்து வர்த்தமான ஸாரம்

பாடசாலைகளுக்கும் வீடுகளுக்கும் உபயோகப்படும்

ஜீவகாருண்ய விளக்க மும்மாதப் பத்திரிகை

A QUARTERLY JOURNAL—Vol. XXII.—Number 4.

November, 1922—வரு நவம்பர்

CONTENTS	PAGE	பொருளடக்கம்	பக்கம்
IN ENGLISH		தமிழில்	
Cruelty to Animals	25	ஜீவ விறிம்சை	28
Man's Faithful Friend	26	தவளைகள்	29
S.P.C.A. Magic Lantern Lectures at Trichinopoly... ..	27	திருச்சிராப்பள்ளி ஜீவவிறிம்ஸா நிவாரண சங்கம்	30
S.P.C.A. Agent is a Public Servant	„	ஜீவவிறிம்ஸா நிவாரணசங்கத்தின் பிரசங் கங்கள்	31
The Madras S.P.C.A. Prize Essay Competition for 1922	„	புத்திராசிரியர் மாறுதல்	„
Change in the Editorship of the Journal	„	பெரியாசபரிசைக்கு வெருமதி... ..	„
		இங்கிலாந்தில் கோ சம்ரக்ஷண முயற்சி. வண்டிணுடைய சத்தி	32 „

Cruelty to Animals

So far as we know India was the first country to recognize the duty of kindness to animals. It is recorded that Asoka established hospitals for animals as well as for human beings at a time when even the latter were almost entirely unknown outside India. But to-day it is Burmah, not India, which is famous for humane treatment of animals, and all who make the journey from Madras to Rangoon can see a very great difference between the sleek oxen and lively, active ponies of the Burmese, all beautifully cared for, and the working animals of Madras.

The humane man is kind to his ox or horse for the beast's sake. But there are also other reasons why he should. It is bad business to over-drive, or under-feed, or ill-treat an animal. The better he is treated, the more work he will do in the course of his life, and the more profitable he will be to his owner. Cruelty is a debased instinct; it is a sort of disease of the character, and the more it is indulged in, the more a man deteriorates; the man who is cruel to animals is not likely to be kind to children, even to his own; and children treated unkindly tend to grow up callous and cruel, so that the evil goes on growing from one generation to another. Also children who see men and women ill-treating animals are apt to imitate the bad example.

Cruelty to animals debases the national character, humanity exalts it.

For these reasons, it is the common concern of all citizens that cruelty should be prevented and punished; and humanity should be encouraged.

For forty-one years the Madras Society for the Prevention of Cruelty to Animals

has been at work along various channels. It employs agents to secure evidence and initiate prosecutions where cruelty takes place; it maintains, like Asoka, a Pinjra-pole where aged animals past work are kept and fed free of charge to their owners, and, in conjunction with the Veterinary Department, a Hospital and Dog's Home, where curative treatment is given to sick animals. It has its annual show at which prizes are given for the best kept animals.

Nevertheless many forms of cruelty to animals are all too common in South India, some being specially prevalent in the country, some in the towns.

The commonest of all is ill-treatment of working oxen and horses. This may take the form of over-driving, or under-feeding, or working the animal when in an unfit state, with sores or tumours, or with too heavy a load. A very cruel practice, which is very common is twisting the tails of bullocks, which gives them great pain; and a very large proportion of the working bullocks have dislocated joints in their tails. Another cruel practice is to goad the animal with a pointed stick. Where the skin is broken, poisonous and irritating dust will probably set up a sore.

There is an unfortunate superstition that burning patterns in the hides of oxen keeps off disease. There is no basis in fact for this belief, and the branding, besides giving the animal unnecessary pain, also diminishes the value of the hide when tanned.

Horrible torture is inflicted on young cattle by the practice of mulling. This consists of pounding the testicles between two stones, and as a result the animal is so prostrate with pain as to be incapable of working for some days subsequently. This

operation is unknown in Europe and America, and therefore cannot be necessary. On this point owners should read the Agricultural Department leaflet 'Castration and Mulling'.

Much unnecessary suffering is caused to animals during transit by sea, and in slaughter-houses; and with regard to these matters the Madras Society has been specially active.

Another cruel practice is carrying fowls and ducks alive to or from market by their legs with their heads hanging down. In fact the evidences of cruelty that one sees on all sides when walking in Madras are very saddening, and it is even worse to take a drive in a hired bandy, because almost always the horse is under-fed, and over-tired, and the driver has so little idea of his duties beyond continually beating the animal and tugging at the bit.

The remedy must lie with public opinion. The Society should have more public support, both moral and financial. We ought, much more than we do, to take the initiative in our own hands, and at least remonstrate when we see instances of cruelty. The duty of humanity should be taught more effectively in the schools; and in every way we should show our resolution to wipe away this unworthy stain on the land of Asoka.—*From the Publicity Bureau, Madras.*

Man's Faithful Friend

In all countries the dog is the commonest of household pets. He is the chosen companion of all classes of people, and Cuvier gives him the distinction of being the only animal that has followed man over the whole earth. Dogs give faithful and valuable service in return for the protection they receive from their masters. In cold northern countries where there are no horses or oxen, dogs are used to draw sledges and hunt wolves; on sheep-farms they defend the flocks, guide them from the pastures to the sheepfold and keep them together if night or storm overtakes them. The dog is the farmer's best friend; he guards his poultry yard from foxes, native cats, and other vermin; he protects his garden and his house from thieves; he drives his cattle afield and brings them home. Innumerable are the stories which tell of life and property saved by the timely warning given by the house

dog. It is not too much to say that in many cases profitable farming would be impossible without the aid and protection afforded by a faithful and intelligent dog.

If we see a dog shrink and cower at his master's approach instead of bounding to meet him with undisguised delight, are we not apt to judge of the man's character by this fact and suspect that, in spite of any profession he may make to the contrary, he is at heart cruel and selfish? Dr. Norman Macleod said once, 'I would give nothing for that man's religion whose cat and dog are not the better for it,' a sentiment that we can most heartily endorse. Most people profess to love a dog, yet there is plenty of cruelty to them because of ignorance as to their commonest wants. Ignorance overfeeds them, carelessness starves them, wilfulness flogs, stones, terrifies, kicks, and teases them, but through it all the dog never loses the character that man has given him; he is, and ever will be known as 'the faithful dog.'

Let us consider for a moment the best way of showing that kindness which is his due. The first thing a dog needs is a master whom he can love, trust, and defend; who will give him a home and food, and to whom obedience will be a pleasure. Can you call it a home, if, contrary to all the instincts that nature has given him, he is kept ever chained up, with scarce room to turn, freely about in? *Dogs need exercise every day, and cannot be well or happy without it.* What misery it must be for an active dog to be fastened by a chain, often a short one, in all kinds of weather, hot or cold, wet or dry. What wonder that our ears are so often pained by the constant pleading bark or whining of some unhappy chained dog. People ought to realize that they have no right to keep their dogs chained so that they may annoy their neighbours in this way and thus become a nuisance. A savage dog that cannot be trusted to run loose had better be humanely disposed of than be kept to suffer.

There is always danger, especially in hot weather, that a dog when tied will suffer from neglect. People who are not too ignorant to know that he requires food and clean water are often too careless to give it to him—the water especially—and the constant thirst which comes from barking and fretting is so great that these

careless folks would be well-nigh crazy if they had to suffer it themselves. There are reasons which any veterinary surgeon could explain, that make it *essential to the health of a dog to have his liberty for several hours daily.*

The best way to keep a dog that needs restraint is to put him in a yard with a high fence. If you would have your dog healthy, give him a clean bed, give him enough food, and to some too kind people we would add the needful warning, do not over-feed them.—From pamphlet published by the Victorian Society for the Protection of Animals, Melbourne, Australia.

S.P.C.A. Magic Lantern Lectures at Trichinopoly

In October last Mr. N. C. Rangaswami Aiyangar, Superintendent of the Society, proceeded to Trichinopoly at the request of the Committee of the S.P.C.A. of that place and delivered five lectures on 'Kindness to Animals' in different schools and public places in the town. These lectures were of great educative value and highly appreciated by one and all. The following incidents show what influence they have had on some of the young men who attended them. At the close of the lecture at St. John's Vestry School, presided over by Mr. P. Macqueen, I.C.S., Collector and District Magistrate of Trichinopoly, one of the Anglo-Indian boys seems to have handed a catapult which was long used by him to the lecturer saying that he was much moved by his lecture that he would no longer use such an instrument of torture. Some of the other boys of the school, after hearing the lecture, volunteered their services to the lecturer and, without minding darkness and distance, carried his magic lantern and other articles from the school to the place where he was halting, thereby showing their enthusiasm.

We are glad that the Trichinopoly S.P.C.A., under its energetic and enthusiastic President, Captain Reginald Wigfall, and Secretary, Mr. R. Srinivasa Iyengar, is doing excellent work and trust other Societies in the presidency will follow its example.

S.P.C.A. Agent is a Public Servant

It was decided in a recent case by the High Court of Madras on a revision petition against the judgment of the Second Presidency Magistrate, Georgetown, that agents of the S. P. C. A., having been

appointed as police officers in respect of offences under Section 53 of the Madras City Police Act and being therefore empowered to arrest offenders under that section, are public servants within the meaning of Section 21 (8), Penal Code, and that if they take any illegal gratification in the discharge of their duties, they are guilty under Section 161 of the Indian Penal Code.

The Madras S.P.C.A. Prize Essay Competition for 1922

The subjects for this year's Prize Essay Competition are—

(1) For College Students, 'Suggestions to promote Kindness to Animals among the younger generation.'

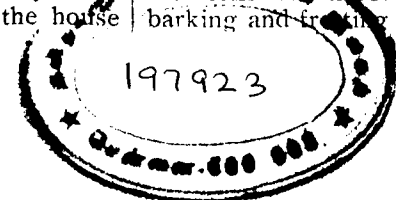
(2) For High School Students, 'Animals' love and care for their offspring.' One gold medal will be awarded for the best English essay written by a student (boy or girl) of any College in the Presidency including Mysore, on the subject prescribed above for College students; and one gold medal and one silver medal for the best English and the best Vernacular essay respectively by a student (boy or girl) of any school in the Presidency, including Mysore on the subject prescribed above for school students. The essays ought to be sent so as to reach the Honorary Secretary on or before February 1, 1923.

The rules of the competition may be had on application to the Honorary Secretary.

The Committee appeals once again to the heads of schools and colleges in this Presidency to induce their students to enter into the essay competition in larger numbers than before, as reading, thinking and writing on subjects such as those prescribed for the present competition will awaken in the minds of young men love and sympathy for the animal world and make them co-operate in the humane work of the Society.

Change in the Editorship of this Journal

Owing to pressure of official duties, M.R.Ry. K. Chengalvaraya Aiyar Avl., B.A., B.L., has resigned the editorship of this journal and the Committee has appointed M.R.Ry. Rai Saheb G. Venkataranga Rao, M.A., as editor in his place. The Committee has placed on record its appreciation of the able manner in which Mr. Chengalvaraya Aiyar has conducted the journal during the past three years.

ஜீவ ஹிம்சை.

(சென்னை பப்ளிஷிடி பிரேஸிலிருந்து)

நாம் அறிந்தவரையில், ஜீவப்பிராணிகளை அன்பாக நடத்த வேண்டுமென்னும் தர்மத்தை இந்தியா தேசந்தான் முதன் முதலாக உணர்ந்துகொண்டது. மனிதர்களுக்கு வைத்தியசாலை ஏற்படுத்தப்படவேண்டுமென்னும் விஷயத்தைக்கூட, இது தேசங்கள் சுத்தமாகத் தெரிந்துகொண்டிராத பூர்வகாலத்திலே, அசோக மகாராஜன் மிருகங்களுக்கும், மனிதர்களுக்கும் வைத்தியசாலைகள் ஏற்படுத்தி இருந்ததாக எழுந்துமுலமான ஆதாரங்களிருக்கின்றன. ஆனால், தற்காலத்தில், ஜீவப்பிராணிகளை காருண்யத்தோடு நடத்துவதில் பர்மாதேசமே சிறப்படைந்து விளங்குகிறதன்றி இந்தியாவல்ல. சென்னையிலிருந்து இரங்கோனுக்குப் போவோ ரெல்லார்க்கும், மிருகத்திறமையோடு பாதுகாக்கப்படுவதால், செழிப்பும் சுறுசுறுப்பும் நிறைந்து காணப்படும் அவ்விடத்து எருதுகளுக்கும், குதிரை மட்டங்களுக்கும், சென்னையில் வேலைசெய்யும் ஜெந்துக்களுக்குமுள்ள பெருந்த தாரதம்மியம் நன்றாகத் தெரியவரும். மனிதன் இரக்கமுள்ளவனாக இருந்தால், அவன்தனது மாடு அல்லது குதிரையை, ஜீவகாருண்யம் கருதியாகிலும் அன்பாகவே நடத்துவான். ஆனால், மனிதன் அவற்றை அன்பாகவே நடத்தவேண்டுமென்பதற்கு வேறு காரணங்களுமிருக்கின்றன. ஒரு ஜீவப்பிராணியை, அதன் சக்திக்கு மிஞ்சி ஒட்டுதல். அதன் தேவைக்குக் குறைவாக நீனி போடுதல். அதைக் கொடுமையாக நடத்துதல். ஆகிய மூன்றும் கெட்ட முறைகளேயாகும். ஒரு ஜீவப்பிராணி எவ்வளவு நன்றாகக் காப்பாற்றப்படுகிறதோ, அவ்வளவுக் கவ்வளவு அது தனது ஆயுட்காலத்தில் வேலைசெய்து, அதன் சொந்தக்காரனுக்கு, அதிகரித்த பிரதிபலனைக் கொடுத்துவிடுகிறது. ஜீவப்பிராணிகளைக் கொடுமையாக நடத்துவது கேவலம் இழிகுணத்தைச் சேர்ந்ததாக இருப்பதன்றி, அது மனிதனுடைய ஒழுக்கத்தில் ஒரு பிணிபோல இருப்பதால். மனிதன் அதில் பழகப்பழக, சிறிதும் இரக்கமற்ற கொடியவனாக மாறிப்போவதுமன்றி, அவன் தனது சொந்தக் குழந்தைகளிடத்தில்கூட அன்பில்லாதவனாக மாறிவிடுவான். கொடுமையாக நடத்தப்படும் குழந்தைகளும் அவ்வாறே மாறி பிறருடைய துன்பங்களை உணராத கொடியோராக மாறி விடுகின்றனர். ஆகவே, இந்தத் தீம்கானது தலைமுறை தலைமுறையாகப் பெருகிக்கொண்டே வருகிறது. பெரிபோரான ஆண் பெண்பாலார். ஜீவப்பிராணிகளை வதைப்பதைக் காணும் குழந்தைகளும் அம்மாதிரியே செய்யக் கற்றுக்கொள்வார்கள்.

ஜீவப்பிராணிகளைக் கொடுமையாக நடத்துவதால், மனிதனுடைய குணம் கொடியதாக மாறிப்போகிறது; காருண்யத்தோடு நடத்துவதால் குணம் மேம்பாடடைகிறது. ஆகவே, ஜீவஹிம்சையைத் தடுத்த நன்டிக்கவேண்டுமென்பதும், அன்பாக நடத்த தூண்டவேண்டுமென்பதும், எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் சம்பந்தமான பொது விஷயமாக இருக்கின்றன.

சென்னையில், ஜீவஹிம்சையைத் தடுப்பதற்காக ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ள ஒரு சங்கமானது, சென்ற நாற்பது வருஷகாலமாக, பல துறைகளில் வேலை செய்திருக்கிறது. எங்கே யாகிலும் ஜீவவதை நடந்தால், அங்கே. அதற்குத் தேவையான காட்சிகளை சேகரம்செய்து குற்றவாளிகளை தண்டனைக்குக் கொண்டுவருவதன்பொருட்டு, மேற்படி சங்கமானது பல பிரதிநிதிகளை நியமித்திருக்கிறது. அசோக மகாராஜாவின் காலத்திலிருந்துபோல, இந்த சங்கம் ஒரு மிருக சாலையை ஸ்தாபித்திருக்கிறது. மேற்படி சாலையில், வேலைசெய்ய சக்தியற்ற கிழ மிருகங்கள், அவற்றின் சொந்தக்காரருக்கு எவ்வித பணச்செலவுமில்லாமல், வைத்து போஷிக்கப்பட்டு வருகின்றன. அநோடு, ஒரு வைத்தியசாலையும், நாய்களை ஸம்ரக்ஷிப்பதற்காக ஒரு விடுதியும் இருக்கின்றன. நோய்கொண்டிருக்கும் ஜீவப்பிராணிகளுக்கு இவ்விடங்களில் சிகிச்சை செய்யப்படுகிறது.

அப்படி இருந்தும், தென்னிந்தியாவில் பல வகையான ஜீவஹிம்சைகள், சாதாரணமாக நடந்துவருகின்றன. அவைகளில் சில, பட்டணங்களிலும், வேறு சில, காட்டுப்புறங்களிலும் நடைபெறுகின்றன. வேலை செய்யும் எருதுகளையும் குதிரைகளையும் வதைப்பதே எல்லாவற்றிலும், சர்வசாதாரணமான ஹிம்சையாக இருக்கிறது. சக்திக்கு மிஞ்சி ஒட்டுதல், குறைவான நீனிபோடுதல், புண், காயம். வீக்கம் முதலியவை இருப்பதால், வேலை செய்ய முடியாதிருக்கும் நிலைமையில் வேலை

வாங்குதல், அபாரமான சமையவைத்தல் முதலிய பலவகையான ஹிம்சைகள் உண்டு. மகாகொடியாதான இன்னொரு ஹிம்சை எது வென்றால், எருதுகளின் வாலைப்பிடித்து முறுக்கி, அவைகளுக்கு அதிகமான நோவை புண்டாக்குவது. வேலை செய்யும் எருதுகளில், அநேகமாக எல்லாவற்றின் வாஸ்களிலும் மணிக்கட்டுகள் பிசுபியே காணப்படுகின்றன.

இன்னொரு கொடிய வழக்கமென்னவென்றால், கூர்மையான தார்க்குச்சிகளால் குத்தி ஒட்டுவது. மேல் தோல் கிழிப்பட்டுபோனால், அவ்விடத்தில், விஷத்தன்மையுள்ள தாசி படிந்து உறுத்தி கடைசியில் இரணமுண்டாக்கிவிடுகிறது. எருதுகளின்மேல் சூடு போட்டால், அவைகளுக்கு எவ்வித வியாதியும் உண்டாகாது என்ற தூர்ப்பாக்கியமான ஒரு மூட நம்பிக்கை இருந்துவருகிறது. அம்மாதிரி எண்ணுவதற்கு எவ்வித ஆதாரமுமில்லை. சூடு போடுவதால், எருதுக்கு அநாவசியமான நோயுண்டாவதன்றி, அதன் தோல் பதனிடப்பட்டால், குறைந்த விலைக்கே போகிறது. கரியடிப்பதென்னும் இன்னொரு வழக்கமுமிருந்துவருகிறது. அதனால் இளம்பிராயமுள்ள காளைகள் மகாபயங்கரமான சித்திரவதை செய்யப்படுகின்றன. அவற்றின் பீஜங்கள் இரண்டு கல்களுக்கிடையில் வைத்து மசித்துவிடப்படுகின்றன. அந்த ஹிம்சையினால், அந்தப் பிராணி ஸம்ரக்ஷிதப்பி, அப்படியே வீழ்ந்துபோய், சிலநாட்கள் வரையில் வேலை செய்வதற்கு அருகமற்றதாக ஆய்விடுகின்றது. இது ஐரோப்பாவிலும். அமெரிக்காவிலும் கேள்விப்படாத முறையாதலால், அவசியமானதல்ல. இந்த விஷயத்தில் கிருஷிக இலாகா (Agricultural Department) வினால் வெளியிடப்பட்டுள்ள “விதையடித்தலும் பீஜமர்த்தனமும்” என்ற துண்டுப்பத்திரிகையை, கால்நடைகளின் சொந்தக்காரர்கள் படிக்கவேண்டும்.

கடல் மார்க்கமாக ஜீவப்பிராணிகள் ஏற்றுமதி செய்யப்படும்போதும், ஆடுமாடுகள் அடிரிடும் இடங்களிலும், அநாவசியமான பெருந்த ஹிம்சை செய்யப்படுகிறது. இந்த விஷயங்களில், சென்னையிலுள்ள சங்கமானது பிரத்தியேகமான பிரயாசை எடுத்துக்கொண்டு வருகிறது. இன்னொரு கொடிய வழக்கமென்னவென்றால், உயிரோடிருக்கும் கோழி

களையும், வாத்துகளையும் கால்களைக் கட்டித் தலைகீழாகத் தொங்கவிட்டு, சந்தைக்குக் கொண்டுபோகிறது. எவரோனும் சென்னையில் வழியோடுபோவாராயின்நாலாபக்கங்களிலும் சாணப்படும் ஜீவஹிம்சைகள் அவரைமீருந்த விசனத்துக்குள்ளாகும். அதிலும், வாடகை வண்டிகளில் ஏறிச்செல்வதோ இன்னமும் கேவலமாக இருக்கும். ஏனென்றால், குதிரை, குறைவான நீனி தின்று அளவுக்கு மிஞ்சி இளைத்திருப்பதன்றி, ஒட்டுகிற வண்டிக்காரனோ. அதை ஓயாது அடிப்பதையும், கடிவாளவாசைப்பிடித்து சண்டிச்சண்டி இழுப்பதையும் தவிர, தனது கடமைகள் என்னவென்பதை அறியாதவனாக இருக்கிறான்.

இவைகளுக்கெல்லாம் பரிகாரம் பொது ஜன அபிப்பிராயத்திலேதான் அடங்கியிருக்கிறது. சென்னையிலுள்ள சங்கத்திற்கு பொது ஜனங்களின் ஆதரவும் பணவுதவியும் இன்னமும் அதிகமாக ஏற்படவேண்டும். இதுவரையில் செய்ததைவிட, நாம் இனிமேல். இந்த விஷயங்களில் அதிகமாகத் தலையிட்டு. எங்கேயாவும் ஜீவஹிம்சை நடப்பதைக் கண்டால், அங்கங்கே கண்டிக்கவேண்டும். ஜீவகாருண்யம் இருப்பதன் அவசியத்தைப்பற்றி, பள்ளிக்கூடங்களில், இன்னம் அதிக பலன் தரும்படி போதிக்கவேண்டும். அசோக மகாராஜாவின் பூமியான இந்த தேசத்தில் இப்படிப்பட்ட களங்கம் இருப்பதை ஒழிக்கவேண்டுமென்னும் உறுதியை நாம் ஒவ்வொரு வழியிலும் காட்டவேண்டும்.

தவளைகள்.

(முன் கம்பரின் சொடர்ச்சி.)

பிரேஸில் (Brazilian Tree frog) தேசத்து மாங்களில் வசிக்கும் ஒருவிதமான தவளைஜாதி, நீர்ச்சதுப்புகளிலும், குளஓரங்களிலும் குழிகள் வெட்டி நான்கு அங்குல உயரமுள்ள கரைகள் கட்டி அதில் முட்டைகளிடுகின்றன. அக்கைகளைத் தேரைகள் தம் முறுப்புகளினால் கொல்லத்துக்காரன்போல் தடவி மழமழப்பாகச் செய்யும் மாதிரி ஆச்சரியிக்கத்தக்கது. பெண் தவளைகளே இம் மாதிரியான கட்டத்தை எழுப்பும் வேலையில் முனைந்து முடித்துவிடுகின்றன.

பிரேஸிலில் (Brazil) மற்றொருவிதமான தவளை, பழுத்த வாழையிலையில் தம்முட்டை

களை இடுகின்றன. மிகவும் உஷ்ணகாலங்களில் கூட அவ்விதமாக வாழையிலையில் இடப் பெற்ற முட்டைகளில் உஷ்ணம் சிறிதேனும் தாக்குவதில்லை.

தென் அமெரிக்காவில் ஒருவித பெண்தவளைகளின் பின்பாசத்திலுள்ள நீண்ட பைகளில் ஆண்தவளைகள் முட்டையிட்டுப் பாரியச் செய்கின்றன. அவைகள் நாளாவர்த்தியில் பொறிந்து பெருந்தவளைகளாக உருவெடுத்தலுடையன.

சில்விதேசத்தில் (Darwins frog of Chile) டார்வின் தவளைபென்று ஒரு ஜாதியுண்டு. அத்தவளைகள் முட்டைகளைத் தம் தொண்டைகளில் வைத்துக் காப்பாற்றி பூர்ண உருவாய்க் குஞ்சுகளை வெளிக்கொண்டுவிடுகின்றன. இத்தவளைகள் தம் தந்தைகளின் வாய்த்தொண்டையிலுள்ள தனி பறைகளினி (Special chambers) ன்றும் வெளிப்படும் காட்சி கவனிக்கத்தக்கது.

தென்னமெரிக்காவில் சூரியும் தேரை (Surinam toad of South America) மிகவும் பிரக்கியாதிபற்றதோர் ஜாதி. கயாலு, பிரேலில் என்னும் பிரதேசங்களில் மிகுதியும் உஷ்ணமான பிரதேசங்களில், மிகுதியும் ஜலம் பெருகிய குளங்களில் இத்தவளைகள் வசிக்கின்றன. மிகுந்த கோடைகாலத்தில் இந்நீர் நிலைகள் வறண்டபோதும், இத்தவளைகள் இந்நீர் நிலையினின்றும் நீங்காது. அச்சுளங்களின் மண்ணினடியிலேயே முழுகித் தங்கியிருந்து உயிர் வாழுகின்றன. பின்னர் மழைக்காலம் வந்து ஏராளமாய் மழை பொழிந்து குளம் சிம்பித் ததும்பும் காலத்தில் அத்தவளைகள் வெளிப்பட்டுக் கூடிக்குலாவிக் குதூகலிக்கின்றன. பின்னர் அக்குளங்களில் அவை முட்டையிட்டு வம்சவிரித்தி செய்து கொள்ளுகின்றன. இச்சாதித்தேரைகள் முட்டையிடும் காலங்களில் பெண்தவளைகளின் மேல்தோல் மிகுந்த தன்மையை யடைந்துவிடுகிறது. முட்டையிட்ட பிறகு பெண்தவளை அம்முட்டைகளைத் தன் முதுகின் உட்புறத்தில் சேலித்துவைத்துக் கொள்ளுகிறது. பின்னர், இம்முட்டைகளை ஆண்தவளைகள் பெண்தவளைகளின் கருப்பையில் ஒவ்வொன்றாய் தள்ள அவை சிக்கித்தத்தில் கருப்பையில் மறைந்து பக்குவ மடைபத் துவக்குகின்றன. இவை பக்குவ மடைய அடைய. இம்முட்டைகளெல்லாம்

தாய்த்தவளையி லிடத்துள்ள ஒருவகைப் பையில் ஒன்று சேருகிறது. அவை முழு வளர்ச்சியடையும் வரையில் அங்கே தங்கி விடுகின்றன. பெண்தவளையின் பின்புறத்தில் இம்மாதிரி எழுபது அல்லது 80 முட்டைகள் வரையிலும் சில வேளைகளில் 120 முட்டைகள் வரையிலும் உண்டாகி வளர்ச்சியடைவதாகச் சொல்லுகிறார்கள். இம்முட்டைகள் பூர்ண வளர்ச்சியடைய 82 நாட்கள் செல்லுகின்றன. இத்தனை நாட்கள் ஆன பிறகு சிறு தவளைகள் தம் தாயின் கர்ப்பத்தினின்றும் தாமே ஒவ்வொன்றாய் வெளிப்பட்டு விடுகின்றன. இப்படிச் குஞ்சுகள் வெளிவந்த பிற்பாடு, பெண்தவளையின் பின்பாசத் தோல் உலர்ந்து சுருக்கமடைந்து விடுகின்றது.

(இன்னும் வரும்)

திருச்சிராப்பள்ளி

ஜீவஹிம்ஸா நிவாரண சங்கம்.

திருச்சி ஜீவஹிம்ஸாநிவாரண சங்கத்தின் கமிட்டிக் கூட்டமொன்று 1922-ஆம் ஆக்டோபர் 6-ந்தேதி மிருக சிகிச்சை ஆஸ்பத்திரியில் நடைபெற்றது. சங்க வேலை சம்பந்தமான பல வேலைகள் ஆலோசிக்கப்பட்டன. ஜீவஹிம்ஸா நிவாரண சங்கத்தின் ஆதரவில் பிராணிகள் நிற்கும்படியாக ஒரு மாதிரி கொட்டகையை திருச்சி ஜங்ஷனில் போடுவதென்று தீர்மானிக்கப்பட்டது. வண்டிகள் நிற்கக்கூடிய மற்ற விடங்களிலும் இதேமாதிரி கொட்டகைகள் போட பொது ஜன ஆதரவு பெறவேண்டுமென்பதும், இதன் நோக்கமாகும். முதலில் விநோதக்காட்சி கண்ணுடையைக் கொண்டு ஜனங்களுக்கு பிரசங்கங்கள் நடத்துவதென்று தீர்மானிக்கப்பட்டது. கால் நடைக் கண்காட்சி நடத்துவதைப்பற்றி ஆலோசனை நடந்துவருகிறது. ஜீவ காருண்யத்தைப்பற்றி எழுதப்படும் சிறந்த இரு வியாசங்களுக்கு இரண்டு பதக்கங்கள் கொடுப்பதாக ஸர் டி. தேசிகாசாரியார் முன் வந்திருப்பதைக் கமிட்டியினர் ஏற்றுக்கொண்டனர். 30-9-22 ல் முடிவாகும் அரை வருஷத்தில் கண்டு பிடிக்கப்பட்ட ஜீவஹிம்ஸையைப்பற்றிய அறிக்கையைக் கௌரவ காரியதரிசி படித்தார். இச்சங்கம் தீவிரமாக வேலைசெய்து வருவது நமக்கு அதிக சந்தோஷத்தை யளிக்கிறது.

ஜீவஹிம்ஸா நிவாரணசங்கத்தின் பிரசங்கங்கள்.

(விநோத பூதக்கண்ணாடிசகிதம்.)

திருச்சிராப்பள்ளியிலுள்ள ஜீவஹிம்ஸா நிவாரண சங்கத்தின் கமிட்டியார் சென்னையிலுள்ள நமது சங்கத்து சூப்பாண்டண்டை திருச்சிக்கு அனுப்பி சில பிரசங்கங்கள் செய்யுமாறு கேட்டுக்கொண்டார்கள்.

அவ்விதமே ம-ள-ஹீ, என். ஸி. ரங்கசுவாமி ஐயங்காரவர்கள் திருச்சிராப்பள்ளிக்குச் சென்று அங்குள்ள பல பாடசாலைகளிலும், காலேஜ்களிலும் மாணவர்களுக்கு “பிராணிகளிடத்தில் அன்பு” என்ற விஷயத்தைக்குறித்து ஐந்து பிரசங்கங்கள் 1922-ம் வருஷம் நவம்பர் மாதத்தில் செய்தார். விநோத பூதக்கண்ணாடியினால் மிருகங்களைப்பற்றிய படங்களையும் காண்பித்தார்.

அங்குள்ள கமிட்டியார் “மேற்கூறிய பிரசங்கங்களை மாணவர்களும், மற்றோரும் பாராட்டியதாகவும், அவ்வித பிரசங்கங்களால் கல்வி யறிவு முண்டாகும்மன்றும்” நமக்குத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள்.

மேற்கூறிய பிரசங்கங்களில் ஒன்று செய்ன்ட் ஜான் வெஸ்ட்ரி பாடசாலையில் நடந்தது. அச்சமயம் திருச்சி ஜில்லா கலெக்டரும் டிஸ்ட்ரிக்ட் மாஜிஸ்ட்ரேட்டுமாகிய மிஸ்டர். பி. மாக்லீன் சபைத்தலைமை வகித்தார். பிரசங்கம் முடிந்தவுடன் அங்குளோ இந்திய மாணவர்களில் ஒருவன் தான் பிராணிகளை ஹிம்ஸிக்க வைத்திருந்த ஒரு ஆபுதத்தை பிரசங்கம்செய்த மிஸ்டர். என். ஸி. ரங்கசுவாமி ஐயங்காரிடம் கொடுத்துவிட்டு, “ஐயா! புத்தி புகட்டக்கூடிய இந்த பிரசங்கத்தைக் கேட்டபின்பு நான் இனிமேல் பிராணியை ஹிம்ஸிக்கும் அந்த ஆபுதத்தை உபயோகிக்கவே மாட்டேன்” என்று சொன்னான்.

சில மாணவர்கள் இப்பிரசங்கத்தைக் கேட்டபின்பு பிரசங்கம் செய்தவருக்குத் தாங்களே வேலைசெய்ய முன்வந்தார்களாம். சிலர் மாஜிக் லேண்டன் பெட்டி முதலிய சாமான்களை அவரிருக்குமிடத்திற்குத் தாங்களே எடுத்துக்கொண்டு போனார்களாம். இருளாயிருப்பதையும் அவர் தங்கியிருக்குமிடம் தூரமாயிருந்ததையும்கூட அப்பிள்

ளைகள் கவனிக்கவில்லையாம் இதனால் அப்பிள்ளைகளுக்கு ஊக்கம் அதிகரித்ததென்று தெரிகிறதல்லவா?

திருச்சியிலுள்ள ஜீவஹிம்ஸா நிவாரண சங்கத்தின் கௌரவ காரியதரிசியாகிய ம-ள-ஹீ, ஆர். ஸ்ரீனிவாச ஐயங்காரவர்கள், பி.எ., அவ்வூர் ஜனங்களுக்கு மிகவும் உபயோகமான ஜீவஹிம்ஸாநிவாரண வேலையைச் செய்து வருவதைப்பற்றியும் நாம் மிகவும் சந்தோஷப்படுகிறோம். இவ்விதமே ஒவ்வொரு ஊரிலும் ஜீவஹிம்ஸையை நீக்க பிரமுகர்கள் தங்களா வியவற்றவாறு முயல் முன் வருவார்களென்றும் நம்புகிறோம்.

பத்திராசிரியர் மாறுதல்.

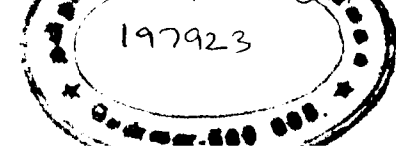
இப்பத்திரிகைக்கு ம-ள-ஹீ. கே. செங்கல்வராய அய்யர் அவர்கள், பி.எ. பி.எல்., சில அசௌகரியத்தால் இனி பத்திராசிரியராயிருக்க முடியாதென சொன்னமையால் ம-ள-ஹீ, ராய்சாயபு-ஜி. வெங்கட்டரங்கராவ் அவர்கள், எம்.எ. ஜீவஹிம்ஸா நிவாரண சங்கத்தின் கமிட்டியாருடைய வேண்டுகோளுக்கிணங்கி இதற்கு பத்திராசிரியராயிருக்க சம்மதித்ததின்மேல் இக்கமிட்டியார் அவரை கௌரவ பத்திராசிரியராக நியமித்திருக்கிறார்கள்.

சென்ற மூன்றுவருஷ காலமாக இப்பத்திரிகையைச் செவ்வனே நடத்திவந்தம-ள-ஹீ, கே. செங்கல்வராய அய்யர் அவர்களுக்கு சொஸைட்டி கமிட்டியார் நன்றியுள்ளவர்களாய் தங்கள் வந்தனத்தை யளிக்கின்றார்கள்.

வியாசபரிகைக்கு வேகுமதி.

இவ்வருஷத்தில் இச்சங்கத்துக்கு போட்டிபோட்டுக்கொண்டு வியாசம் எழுதுபவர்களுக்கு வேகுமதி அளிக்கப்படும். அதன் விவரம்:—

சென்னை இராஜதானியில் (மைசூர் உள்பட) காலேஜ்களில் படிக்கும் மாணவர்களும் மாணவிகளும் “இக்காலத்து சிவவாகுருக்குள் பிராணிகளிடத்தில் அன்பை விருத்தி செய்ய சில யோசனைகள்” என்ற விஷயத்தை வியாசரூபமாக இங்கிலீஷிலும், ஹைஸ்கூல்களில் படிக்கும் ஆண்பிள்ளைகளும், பெண்பிள்ளைகளும் “இந்திகள் தங்கள் குழை

ளின் விஷயமாகக் காட்டும் ப்ரேமையும் (அன்பும்) பொறுப்பும் என்ற விஷயத்தை வியாசமாக இங்கிலாந்து, தமிழ், தெலுங்கிலும் எழுதி 1923-ம் வருஷம் பிப்ரவரி மாதம் முதல்தேதிக்குள் சென்னை எஸ்.பி. ஸி.ஏ. (S.P.C.A.) சொஸைட்டியின் கௌரவ காரியதரிசிக்கு அனுப்பவேண்டும். அவ்விதம் காலேஜ் மாணவர்களும் மாணவிகளும் அனுப்பிய வியாசங்களில் சிறந்த இங்கிலாந்து வியாசத்துக்கு பொன் பதக்கமும், ஹைஸ்கூல் ஆண்பிள்ளைகளும், பெண்பிள்ளைகளும் அனுப்பிய வியாசங்களில் சிறந்த இங்கிலாந்து வியாசத்துக்கு ஒரு பொன் பதக்கமும், தமிழ், தெலுங்கு வியாசங்களுக்கு வெள்ளிப் பதக்கமும் பரிசாக கொடுக்கப்படும்.

இப்போட்டி வியாச வெகுமதிக்குரிய இன்னும் விஷயங்களைத் தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறவர்கள் இச்சங்கத்தின் கௌரவ காரியதரிசிக்கு எழுதி தெரிந்துகொள்ளலாம்.

இச்சங்கத்தார் மேற்கூறிய போட்டி வியாசங்களை காலேஜ், ஹைஸ்கூல் மாணவர்களைத் தூண்டும்படி காலேஜ் தலைவர்களுக்கும், ஹைஸ்கூல் எட்மாஸ்டர்களுக்கும், முன் வருஷங்களில் மனு செய்துகொண்டார்கள். அநேகர் இவ்விதம் இதற்குமுன் வியாசம் எழுத முன்வராததைப்பற்றி இச்சங்கத்தார் விசனப்படுகிறார்கள். இனியாகிலும் அநேக மாணவர்களைப் பாடசாலை, காலேஜ் இவைகளின் தலைவர்கள் வியாசங்கள் எழுத முன்வரும்படி தூண்டுவார்களென்றும், வியாசம் எழுதும் மாணவர்களின் தொகையும், இவ் வருஷம் அதிகரிக்கும் என்றும் இச்சங்கத்தார் நம்புகிறார்கள்.

இங்கிலாந்தில் கோ சமரகூண முயற்சி.

“இந்தியாவிலுள்ள 30 ஆயிரம் வெள்ளைக் கார சிப்பாய்களுக்கு, ஆஸ்திரேலியாவிலிருந்து மாட்டிறைச்சியைத்தருவித்து போஷிக்குமாறு பிரிட்டிஷ் கவர்ன்மென்டாடாத தூண்ட முயற்சியை மேற்கொண்டது என்ற செய்தி கார இந்திய செல்வ வந்தர் இங்கிலாந்தில் தம் முடைய செல்வத்தையும் காலத்தையும் செல

விட்டு வருகின்றார். 30 அல்லது 40 லக்ஷம் பேர்களுடைய கையொப்பமடங்கிய மகஜ் ரொன்னை எடுத்துக்கொண்டு அக்டோபர்மீது அவர் பிரதம மந்திரியை பேட்டி கண்டார். அவர் புறப்பட்டுச் செல்லு முன்பு ஹை கமிஷனரிடம் ஒரு சிபார்சுக் கடிதம் வாங்கிக் கொண்டு ஆஸ்திரேலியப் பிரதிநிதியைப் பார்த்தார். பசுக்களைக் கொல்லுவது சம்பந்தமாக ஹிந்துக்களின் மத சம்பந்தமான ஆட்சேபனை பொருபுற மிருக்கப் போதிய பாவின்மையால் சில மாணம் மிகவு மதிக்கமாய் அதிகரித்து வருகிறதென்றும், இந்தியக் கால்நடைகளைக் கொல்லுவதால் இத்துன்பம் அதிகரிக்கின்றதென்றும் காளை மாடுகள் அதிகமாக இல்லாததால் இளமை வாய்ந்த பசுக்கள் கொல்லப்படுகின்றன வென்றும், மாணவ அதிகாரிகள் சற்று பழையதாகவும் கடினமானதாகவும் இருக்கும் மாமிசத்தை ஏற்றுக் கொள்ளாததால் கன்றுகளைக் கொல்லவேண்டியிருக்கிறதென்றும் இதனால் மிகவும் பெரிய அபாயம் மேற்படுகிறதென்றும், ஆஸ்திரேலியாவிலுள்ள கேவலமான மாட்டிறைச்சி இந்தியாவிலுள்ள உயர்ந்த மாட்டிறைச்சியைவிடச் சிறந்ததென்றும் கூறுகின்றார். அவர் முதலில் வருஷம் 10 ஆயிரம் டன் இறைச்சி வேண்டுமென்றும் ஆஸ்திரேலியாவில் இறைச்சி கிடைத்து விட்டால் ஒரு பவுண்டுக்கு ஒரு பார்த்திங்கு திருப்பிக் கொடுக்கப்படுமென்றும் பம்பாய், கல்கத்தா, சென்னை, கராச்சி முதலிய விடங்களில் குளிர்ச்சி பொருந்திய கிடங்குகள் கட்டப்படுமென்றும் அவர் கூறுகின்றார்.”

வண்டிநுடைய சக்தி.

மனிதனும், குதிரையும். தங்களுடைய நிறையைக் காட்டிலும் ஐந்துமடங்கு அதிக பாரத்தைத் தான் சுமக்கக்கூடும். ஆனால் ஒரு வண்டானது தன்னுடைய நிறையைக் காட்டிலும் இருதாறு மடங்கு அதிக பளுவான பாரத்தைச் சுமக்கும் திறமையுடையது.

One Made for All

Has God, thou fool, worked solely for thy good,
Thy joy, thy pastime, thy attire, thy food?
Who for thy table feeds the wanton fawn,
For him as kindly spread the flow'ry lawn:
Is it for thee the lark ascends and sings?
Joy tunes his voice, joy elevates his wings:
Is it for thee the linnet pours his throat?
Loves of his own and raptures swell the note.
The bounding steed you pompously bestride
Shares with his lord the pleasure and the pride.
Is thine alone the seed that strews the plain?
The birds of heaven shall vindicate their grain:
Thine the full harvest of the golden year?
Part pays, and justly, the deserving steer:
The hog, that ploughs 'not, nor obeys thy call,
Lives on the labours of this lord of all.
Know, Nature's children, all divide her care;
The fur that warms a monarch warm'd a bear.
While man exclaims, "See all things for my use!"
"See man for mine!" replies a pampered goose;
And just as short of reason must he fall,
Who thinks all made for one, not one for all.

ALEXANDER POPE.

Convictions for the Year 1922.

This return is published to inform the public of the nature and extent of acts of cruelty to animals discovered by the Society in the City of Madras.

The following **CONVICTIONS** for cruelty to animals were obtained in Madras during the first nine months of the year 1922 by the Society's agency:—

1. Working Horses in an unfit state	...	...	...	55
2. Do. Ponies do.	...	...	...	364
3. Do. Bullocks do.	...	...	...	1,103
4. Do. Buffaloes do.	...	...	...	...
5. Do. Mules do.	...	...	...	...
6. Cows ill-treated	...	...	...	1
7. Calves do.	...	...	...	44
8. Pigs do.	...	...	...	2
9. Fowls do.	...	...	...	5
10. Goaded Bulls	...	...	...	...
11. Overloading	...	...	...	...
12. Owners causing cruelty	...	...	...	38
Total	...	...	...	1,612

1922-௨௩ முதல் ஒன்பது மாதங்களில் ஜீவ விலங்குகளுக்குச் செய்த தண்டனைகளின் பட்டி.

அடியில் குறித்த ஜீவ விலங்குகளை குற்றங்கள் 1922-௨௩-இல் இங்குச் சங்கத்தாரால் கண்டறியப்பட்டுத் தண்டிக்கப்பட்டன:—

1. உழைக்கச் சக்தியில்லாமல் நோயாளியாயிருந்த குதிரைகளை வருத்தி வேலை வாங்கினதற்காகத் தண்டிக்கப்பட்ட குற்றம்				55
2. " குதிரைமட்டங்களை " "				364
3. " எருதுகளை " "				1,103
4. " எருமைக் கிடாக்களை " "				...
5. " கோவேறு கழுதையை " "				...
6. பசுக்களைத் துன்பப்படுத்திய குற்றம்				1
7. கன்றுக் குட்டிகளைத் துன்பப்படுத்திய குற்றம்				44
8. பன்றிகளை " "				2
9. கோழிகளை " "				5
10. எருதுகளை தாற்றுக்கோலால் தூண்டினது				...
11. அதிக பாரத்தை ஏற்றியது				...
12. சொந்தக்காரர்களைச் செய்த மேற்குறித்த குற்றங்கள்				38
மொத்தம்				1,612

இங்குச் சங்கத்தின் காரியங்கள் அவரவர்கள் இஷ்டப்பட்டுக் கொடுக்கும் உபகாரப் பொருளாலேயே நடத்தப்படுகின்றன.

The Society is supported only by Voluntary Contributions.